

Det er ikke let for os andre Medlemmer at vide, hvornaar det er med Forsæt, han optræder paa den Maade, og naar ikke.

I det Foredrag, som det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen holdt om Nybygningerne, slog han sig for sit Bryst og sagde: Vi har ikke rørt Nybygningerne! Nej, det kan godt være, at det ikke kan paavises, at der er kommet uberettigede Indgreb overfor Nybygninger, men hvad der kan paavises, er, at der i Kommissionens Betænkning staar, at i Begyndelsen var Nybygningerne undtagne fra Huslejereguleringen, men i de seneste Huslejelove har man til en vis Grad inddraget dem under Reguleringen. Det Forhold har faktisk skadet Nybyggeriet i en ganske utrolig Grad, og det kan derfor ikke nytte, at man her staar og siger: Vi har ikke gjort noget, vi har ikke generet det. Nej, det manglede bare, at man oven i Købet skulde genere Nybyggeriet.

Da det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen talte om, at der skulde bygges og blive ved at bygges, tillod jeg mig at afbryde med et Spørgsmaal om, hvem der skulde bygge, og det glædede mig at høre, at det ærede Medlem atter er vendt tilbage til, at det private Initiativ skulde tage Del i det Nybyggeri, som nu skulde tage sin Begyndelse. Thi vi ved, hvorledes det ærede Medlem har staaet og talt om Statsbyggeri og Kommunebyggeri og om, hvorledes det private Byggeri havde spillet Fallit. Det glæder mig, at han nu er kommet tilbage til mere frugtbare Græsgange, og jeg haaber, at vi dér kan mødes i fælles Arbejde for at faa Byggeriet i Gang.

Det ærede Medlem Hr. Heilesens karakteristiske Udtalelse, hvorved han henviste Ejerne af de ældre Huse til de smaa Kapitalisters frygtelig tarvelige Lod, er blevet i højeste Grad udmærket karakteriseret af det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg.

Endelig skal jeg vende mig til Indenrigsministeren og takke ham hjerteligt for den Fortolkning, han gav baade af Lovforslagets § 40 og § 43: at Ministeriet vilde efter bedste Evne anstrenge sig for at uddele Beløbene til Nybyggeriet saa hurtigt som muligt, ligesom jeg takker for den Definition af Ordet „mindre bemidlede“, som Indenrigsministeren vilde lægge til Grund for sin Fortolkning. Jeg er saa meget mere enig med den højtærede Minister, som der i det af Boligkommissionen foreslaaede Forslag til Lov vedrørende Boligforholdene § 79 er brugt Ordet „de mindst bemidlede“. Den Ret, som her tilsikres de mindst bemidlede til gennem Kommunerne at faa

ordentlige Boliger, kan jeg tilsige min uforbeholdne Støtte.

**Niels Petersen:** Den højtærede Indenrigsminister kom til det mærkelige Resultat, at jeg skulde tænke mig Huslejeloven som permanent, som noget, der skulde bestaa i al Evighed. Jeg skulde tage meget fejl, om jeg ikke, første Gang jeg havde Ordet, netop fremhævede, at det var Bolignøden, der havde fremkaldt Huslejelovgivning. Det er klart, at naar Bolignøden forsvinder, er der ingen Grund til at opretholde Huslejelovgivning. Naar normale Forhold atter indtræder, er det dermed givet, at den særlige Lovgivning, der motiveredes ved Bolignøden, maa falde bort, og saa vidd jeg forstod, udtalte den højtærede Minister sig egentlig i samme Retning. Men naar det er Tilfældet, saa spørger jeg: Er der nogen, der er i Tvivl om, at Bolignøden fremdeles hersker paa den uhyggeligste Maade i København, paa Frederiksberg, og man kan sige i alle større Byer den Dag i Dag? Det er klart nok, at naar normale Forhold er indtraadt, kan man tale om Afvikling, men der synes desværre — det kan vi alle være enige om — endnu at være et ikke saa kort Spand af Tid tilbage, før de normale Forhold indtræder igen, før Bolignøden er endt. Det glædede mig derfor, at Venstres ærede Ordfører (Hagbart Berg), i alt Fald da han sidste Gang havde Ordet, i nogen Grad modificerede eller i alt Fald mildnede sine tidligere Udtalelser, idet han sagde — jeg tror, jeg citerer rigtigt —, at han nærmest gik ud fra, at dette ikke vilde være den sidste Huslejelov. Jeg vil understrege disse Udtryk. De har glædet mig, fordi de i nogen Grad kan bidrage til at svække det uheldige Indtryk, som de første Udtalelser maatte gøre. For det ærede Medlem fremhævede stærkt, at det, det gjaldt om, var at naa til frie Forhold mellem Grundejere og Lejere. Ja, det er rigtigt, Ulykken er, at for Øjeblikket har vi ikke frie Forhold, fordi det er Lejerne, der er bundne, og Husejerne, der har Magten, saaledes som de maa have den, saa længe Bolignøden eksisterer.

Den højtærede Minister bemærkede overfor mig, at det var urigtigt, naar jeg havde sagt om Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 B., Tilladelsen for Ejeren til selv, uden om Nævnet, at forøge Lejen med 30 pCt. i Forhold til Lejen i 1914, at den udelukkede, at der i dette Forhold kunde tages individuelle Hensyn. Ja, det, som den højtærede Minister tænkte paa, var selvfølgelig Bestemmelserne om Klageretten. Dem har jeg saa